

NIEKONTENT (5) *ai*

W pisowni rozłącznej (4), w łącznej (1); -c- (3), -k- (2).

Oba e oraz o jasne.

sg m N (praed) niekontent (4). ◇ pl N m pers niekontenci (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w. s.v. kontent.

1. *Niezadowolony z czegoś (4) : ledwie ieft/ ktoby z nich [z wód jaworowskich] ná choroby rozmáyté/ nie content odiáchał. Oczko 12; ActReg 158.*

niekontent z kogo, z czego (2): Ale vmnie to więtsza, ze^m zPana niecontent, yzspraw iego ActReg 114, 82.

2. *Nie chcący na czymś poprzestać (1) : Rzecze dáley: Wízák ty nam fto grzywien ná dzwony Odkázuiefz: Odpowie chorobą złożony/ Ták ieft. A mnich nie kontent: Pyta iefzcze więcey: Wízák nam ná budowanie dáiefz pięć tysięcy? KlonWor 71.*

Synonim: 1. nierad.

Cf KONTENT

ASt